

10. szám.
Jul. 6-án 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharadra, azaz máj.—aug. hóra **2 ft. 10 kr.** vagy máj.—dec. 8 hó
4 ft. 20 kr. vagy jul.—dec. **3 ft. 15 kr.** új pénzben. — Előfizethetni minden postahivatalnál és
könyvtárúsnál. — **Kiadó-hivatal** : Pest egyetem-utca 4-dik szám.

IX. kötet.

AHOZ A MÁSIK ÜSTÖKÖSHEZ ODAFENN.

Servus pajtás! Hát te megint megjelentél
Odafenn az égen?
Könnnyü neked, mikor akarsz, megjelenni;
Bezzeg nehéz nékem.

Engem lefoglálnak, ha megharagszanak;
De téged ki ér el?
Az én *mondásaim* kitörlik tintával,
Tiedet csak „vérrel.”

Engem *Mars* megkerget, *Jupiter* betilthat,
Mercur megbillogoz; —
A te jelenésed a bujdosók között
Szent reszketést okoz.

Szegény collegádnak a sok versenytárástól
Elmegy itt a kedve; —
Veled nem concurrál ott fenn a magasban
Se kis, se nagy medve. *)

Mikor én hirdetek praenumeratiót
Anekdotáimra;
Lesem az ajtóból, jön-e már valaki,
A ki aláírna?

Bezzeg a mikor te nyitsz előfizetést
Harczra háborura;
A világnak minden nagy hatalmassága
Praenumerál arra!

Láss hát dolgod után; tudom te is sietsz;
De én is sietek.
Adjon Isten aztán neked is, nekem is
Bőséges szüretet!

Ez az egyik Üstökös ide lenn.

*) Ursa major et minor. — Szerk.

TALLÉROSSY ZEBULON KÖVETI UTASÍTÁSAI HAZULRÓL.

No mar én megkaptam instructiókat varmegyítül. Formalis s legalis instructiókat, melyek szerint mar most tudhatok, kihez mihez és mi modokon tartsak magamat előreforduló esetekben? Ennífogva egészen buldog vagyok mar most. Sequitur ipsa instructio.

1. §. Képviselő legelűször is tanulja meg, hogy nem maga kípít viseli, hanem másét, következűleg képviselő orczajanak elpirulni nem szabad, mert az a varmegye orczaja.

2. §. Képviselő az országgyűlésen olyan helyre ülje, a honnan tekintetes Hadarasz úrra lehet latnyi. Akkor vigyazzon képviselő, mikor tekintetes Hadarasz úr fölall, ő maradjon ülni, mikor az ülni marad, ő tegye magát felállva. Mikor tekintetes úr azt mondja „igen“ képviselő mondja „nem igen.“ Ez legyen az ő hitvallasa. Ha tekintetes úr nem jelen lenne, akkor képviselő menjen ki előzsarnokba palinkat innya, — de ne sokat.

3. §. Ebidre, vacsurara képviselő az *arany sasba* ne járjon; mert ott semmi jót nem tanul.

4. Képviselő este sokat ne igyon, mert az nem illik, hogy a varmegye, a kit képvisel, az utczan hol balra, hol jobbra tantorogják.

5. §. Képviselő, mikor az ülésnek vége van, a garadicson legyűvő asszonyságok labait ne ní-

zegesse, mert ez az ő political hitvallasara tantorithatólag hathathatná.

6. §. Képviselő varja meg, mikor valami nagy szolnok igen szíp beszédet tartotta; akkor alljon fel és mondjon így: „ipen azon szavakat akartam elmondanyi, a miket nagyon tisztelt elűtem szollandó ur elmondotta: szajambul kivette.“ Ilyenforman képviselő reputatiojamegmarad, varmegye jó hirbe jön.

7. §. Képviselőnek jótikony czílokra adakoznyi fejvesztís terhe alatt tiltatik, mert arra a diurnumból nem futja ki.

8. §. Képviselőnek duellalnyi nem szabad, mert ha a hatara huznak, az a varmegye kipe.

9. §. Mikor képviselő a kolompot hallja, akkor fogja be a szajat.

10. §. Akkor is fogja be a szajad, mikor a balogsüiti oldalon iljeneznek.

11. §. Ha valami sürgetős eset adja elő magat, akkor kirjen maganak hüvebb utasitasokat varmegye gyűlístül.

12. §. Vigtíre és fökipen, a mihez nem érti, ahoz ne szólja.

Ilyen instructiót kellene többi varmegyének is küldenyi többi képviselőknak.

Tallérossy Zebulon.

A HONVÉD-ÉLETBŐL!

Késő este volt, mikor abban a hírhedett bánnyavárosi hadjáratban egy felvidéki városkába megérkeztünk. Én voltam ez idő alatt a felügyelettel megbizva. A piac közepén vártam rendesen addig, mig az utolsó katona is szállására nem talált, hogy ha valami baj adja elő magát, azon rögtön segíthessek.

Tíz óra felé lehetett már az idő, midőn hirül hozzák, hogy egy helyütt a huszárok nem akarják beereszteni a házba az oda szállásolt honvédek. Rögtön siettem a hely színére a viszáldást eligazítani.

A honvédek számra tízen, kívül álltak még az udvaron, a konyhaajtóban állt egy vén huszár, vállával az ajtófélnek támaszkodva, s összefont karokkal, pipázott. Mikor eléje értem, kivette ugyan a pipát a szájából, de az ajtóbul nem tágitott.

— Ki nem akarja e katonákat a házba beereszteni. Kérdém szigoru hangon?

— Én, felelt az öreg, szürke bajuszu huszár, nagy flegmával.

— És miért nem?

— Hát csak — nem.

— Micsoda felelet ez? Okát akarom tudni.

— Hát azért nem; hogy a mióta ez a világ világ lett, azóta soha baka huszárral egy szálláson nem hált.

Láttam, hogy itt kemény legénnyel van dolgom, a kit vagy capaczítani kell, vagy megölöni.

— De hát mi kifogása van kendnek e fiúk ellen?

— Nincs énnekem semmi.

— Hiszen ezek is derék katonák.

— De azért mégis csak bakák ök.

— De hát micsoda oktan büszkeség az kendtől, a gyalogságot így lenézni?

— Nem lenezés az, vitéz kapitány uram, hanem hát megmondom, hogy miképen van a dolog. Mikor a huszár szállásra érkezik, elébb beköti a lovát, szénát, abrakot ad, kiveri belőle a hét sor port, megitat, megágyaz neki, csak aztán megy be a szobába; a baka már akkor régen megvacsorált, az ágyon fekszik, s csak úgy neveti a kifáradt huszárt. Reggel már három órakor a huszár felkel, elbánik a lovával, s mikor visszajön a szobába, a baka még akkor fordul a tulsó oldalára, s hogy a huszárt boszantsa, még horkolni kezd előtte. Ezért nem lehet egy szobába szállni huszárnak bakának. Már most tetszik tudni.

Én azonban addig magyaráztam neki, hogy nem olyan bakák ezek, mint más, mert ezek mind értelmes, lelkesült fiúk, kik nem kénytelenségből, hanem honszeretetből lettek katonává, s hogy ebben a januári hidegben az udvaron nem hagyhatom őket, míg az öreg keményszivű huszár annyira meglágyult, hogy azt mondta:

— No nem bánom, üsse kő, bejöhetnek, de megmondja nekik a vitéz kapitány ur, (neki derogált velük szóba elegyedni) hogy ha csak a száját is félrehúzza valamelyik, mind káposztává aprítjuk őket.

Én aztán szoltam néhány szót a honvédekkel, hogy legyenek tekintettel az öreg huszárokra, s iparkodjanak velük meglenni reggelig, azzal otthagytam őket, rábizva az ordináncre, hogy erre a házra különösen ügyeljen, s ha valami baj találna támadni, jöjjön értem.

Egy óra mulva jön az ordinancz s jelenti, hogy jól van már minden, a honvédek elmentek szalmát, szénát hozni a huszárok számára, s segítik a lovaikat tisztogatni és itatni.

Tizenegy óra tájon körjáratot téve a városban, az ő szállásukra is betekinték; hát már messziről lehetett hallani a nagy — dalolást, a mi az utcára kihangzott. Benyitottam a szobába, s láttam hogy huszárok s honvédek együtt ülnek az asztalnál, s vigan borozgatnak, keverve egy huszár egy honvéd mellett, mert már akkor a szomszéd szállásokról is összegyülekeztek a nagy dalolásra.

— Hja, vitéz kapitány uram, mond a vén huszár, a mint meglát: — hiszen ha mi azt tudtuk volna! hiszen nem olyan bakák ezek mint más, nem is bakák ezek, hanem gyalog maradt huszárok.

Látva, hogy itt legszebben meg van kötve a testvériség, nyugodtan mentem én is aludni.

Másnap reggel, midőn a továbbvonuláskor csatarendbe állíták a katonaságot, látom, hogy az én századom legénységének nincs borjúja.

Rájuk riadok: „Hát ti hol hagyátok a borjútokat.“

Azok nem felelnek: csak integetnek mosolyogva a szemközt fölállított huszárokra. Azok vették fel magukhoz a lóra a borjút.

Ez időtől fogva e zászlóalj lassankint úgy megbarátkozott a * huszár-ezreddel, hogy az egész úton ez hordta lovon az ő borjút, s minden tábortüznél együtt pipázott a huszár és a gyaloghonvéd.

AZ IDŐK UJRA KERÜLNEK.

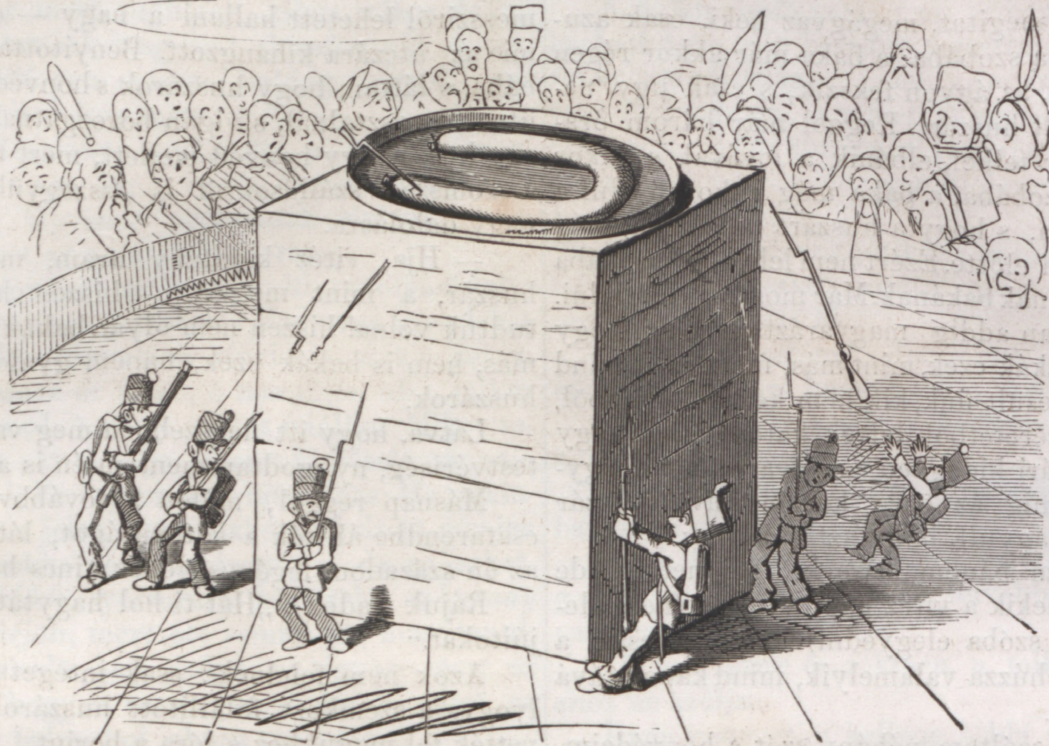
1857-ben, a legmagasabb körut alkalmával Magyarországon, Török János hazánkfia volt a Magyar Sajtó főmunkatársa. Ez alkalommal tisztelt kollégánk eljöttek hivé az időt, azon me-renylet megkísértésére, hogy Ő Felségét e czim-mel ruházza föl: „apostoli királyunk.“ A lap cenzurára ment, ott fogták a veres plajbászt, kitörölték e czimet, helyébe irták: „császár Ő Fölsége“ s úgy küldték vissza. Másnap megint hiven azt irta János barátunk, hogy „apostoli királyunk Ő Fölsége;“ a cenzurán megint kitörölték, megint kiugazították. János barátunk nem hagyta magát zavarba hozni, harmadnap megint csak ezt a czimet használta. Ekkor már

lefoglalták a lapot. Hivatták a szerkesztőt ő nagyságához a rendőrfőnökhöz. A rendőrfőnök nagyon szilárd férfiú volt, azt mindnyájan tudjuk:

— Hallja ön, mond a szerkesztőhöz; *micsoda tréfa* akar az lenni ezzel az „apostoli király“ czimmal? Velünk akarnak önök kötekedni, vagy mi? Ha nem tudják önök Ő Fölsége czímét, hát én megmondom: „Ő Fölsége az austriai császár;“ und jezt lassen's mich mit Ihren apostoli király in Frieden; mert ha még egyszer megpróbálják önök ezt az insultatiót, hát többet nem fog megjeleni a lapjuk.

Akkor ezt nevezték insultationak.

Intés a kormányynak.

Nem jó a katonákat az alkotmány közelébe vinni, mert az olyan mágnes, a mely magához vonza a vasat.

Visszaemlékezés.

Midőn 1860. oct. 20-án a cs. k. diploma Pesten X. kávéházában felolvasztatott volt, Túrbiics Pál, anélkül, hogy egy szót szólott volna, haza ment s az uton dömmögé: majd készíték én holnap magamnak oly öltözetet, hogy az ördög katonája s policájától sem félek, ha demonstrálni megyek.

A lovag terhe.

Nem tudok mi baja van ezt a ló; hisz a batyút én vinni, én meg nem vagyok nehéz; enni se akar nekem, menni se.

A játékosok.

— Hó, szaperlot, nyertem, nyertem!

— Igazságod van, a három „nulla“ a tied, nem irigylem nyereséged.

— De krétába játszottunk, ez is az enyim!

— Nem adok én arra semmit sem ; még az ördög sem ad rá egy fél liárt se.

Vén bankár és tanítványa.

— Ugyan kérem, ön a státus számára liferált mindig, s abból gazdagodott meg; most én is hasonló gschäftre akarok vállalkozni, mondaná meg, mi annak a titka, hogy ezen nyerni lehessen?

— Két szóval megmondom, barátocskám; erre vigyázzon : — az ember sohasem abbul gazdagszik meg, a mit a státusnak liferál; — hanem abbul, a mit nem liferál.

Kijöttem a phlegmából.

Hires volt P. táblabíró azon tulajdonságáról, melyet magyarul phlegmának neveznek. Egy társaság előtt utazásáról beszélt, mely poros utban történvén, egy előtte menő kocszi az országot porát jó hosszú ideig élvezteté vele.

— Jancsi, mond a táblabíró, hajts eleibe. Kocsisa közibe is vágott a lovaknak, de az előttök haladó észrevevén szándékukat, szinte neki eresztette a gyeplőt, hogy nem hajthatának eleibe. Másodízben is így történik, és a spectabilis mindig hátul nyelegeti a port. Harmadszor szintén parancsolja Jancsinak az eleibe térést, de harmadszor is sikertelen a kísértett próba.

— Ekkor mondja a spectabilis :

— Kijöttem a phlegmából s azt parancsoltam, Jancsi, no most hajts — lassan.

Felirat és határozat.

Egy hires vendége a p nak, erősen vitakozott a határozat ellen.

— Hadd el, mond egyik társa, tudjuk mi azt mégis, hogy a hol innod kell, o tt a határozat vagy, s csak a fizetésnél szavazol a feliratra.

Eredetiségek Erdélyből.

I.

Két aranyösszéki ember beszélgetett a közelebből megszűnt abszolút kormányzás idejében a köznyomorról, s a nyomatás több nemeiről: accis, stempel, s több effélékről. Végre egyik megjegyzi:

— Már barátom, a mikről te beszélsz, mind értem. Értem, mit teszen, hogy nem szabad dohányt ültetni, pálinkát főzni, stempeletlen irománnyal folyamodni a hivatalhoz, — értem hogy az adót bár miként rovatott ki, meg kell fizetni; — de hogy egy ember, ki idegen országból ide vándorol, kit közöttünk senki nem ismer, engem ki itt birtokos, helyt lakó hazafi vagyok, megállítson, s joga legyen reám kiáltani: „adj passust“ ezt igazán nem értem.

II.

Egy oláh faluban dalidó volt. A falusi oláh zenész nyikorgó hegedűn nyaggatta a vigadó népnek a századok előtti új tánc-nótákat. Vig volt a nép — ujongott boldog boldogtalan. A vigadó nép között egy fincanczór is volt hasonlóképen elragadtatva a közjókedvűség által. Szerette volna ez már olyan németféle tánczban tüntetni ki magát, s rá riad a zenészre: „zi kalupp!“ (huzz kalupot.) Az oláh, ki azt se tudta, hogy ez a kalup micsoda fán terem, csak mereven nézte a fincanczórt és hallgatott, s erővel ki akarta szeméből nézni, vajjon tréfa-e az vagy valóság, — de a fincanczór nem tágitott, s minthogy akkor ezektől a németféle emberektől mindenki félt, az oláh is csak elhatározta, hogy tréfa vagy való, de csak teljesíti a kívánságot, — s hegedűjét félretéve, ordítani kezd mint a farkas, a nép nem csekély bámultára. — Szegény azt értette, hogy épen e volt parancsolva. Mert „zi ká lupu“ azt teszi: ordits mint a farkas.

III.

Egy eredeti székely atyafinak pere volt Kolozsvárott a főkormányseknél, — sokat járt oda informálgatni a tanácsos urakhoz. — Ezek mint mivelte emberek, mind kedvezőleg nyilatkoztak, igérvén a pártfogást, a mennyiben az igazság fogná magával hozni. Soká folyt a per, de egyszer csak elveszett biz' a.

A veszto szomorú lett, s midőn mások ez ügy felett vélekedve a tanácsosokat is vádolnák, elsohajtá magát a peres: „Én nem hibáztatom a consilarus urakat, mert azok mind bécsületes emberek, csak, óh csak az a Gubernium!“

Elkisérés.

(De nem Josephstadtba.)

Van nálunk egy jó kedélyű magyar uri ember. (Bocsásson meg a t. olvasó, hogy nevét nem sugom meg, mert ha aztán megtudná, hogy én voltam, esküszöm üres zsebemre, hogy ő Ludas Matyi lenne, én pedig Döbrögi.) A régi jó időkből való, s olyan változhatlan jelleme, hogy valamennyi szemző- és oltó kése

sem változtatna azon. Elvezet barátaival együtt látni s hallani, mintha mind egy iskola tanítványi, s egy tanár előadását hallgatták volna; egyik a másikkal a jó ötletek s tréfákban mintha versenyezne. De a legszebb abban rejlik, hogy haragudni egyik sem tud, s nem hogy egymásra az elkövetett tréfákért meg nem haragszanak, de még az sem változtatna rajtuk semmit, ha azt a tavali izét, hogy is híják azt a kontót azért a tavali kis restanciáért kétszáz dragonád hozná is. Ilyenek voltak ők a fájdalmas emlékü évek alatt is, mintha már akkor érezték volna jelen napjainkat, hogy mennyi béketűrésre lesz a magyar embernek szüksége.

Az említettem uri ember a község egyik cigányát, ki inkább volt vályogvető s ürgész, mint zcnész. Hivatja egyszer magához, s azt mondja neki:

— Te! N. barátomat (ki szinte a sok tréfának és folytonos jó kedvnek állandó birtokában van) itt — s itt megtalálad, s végy egy hegedűt, s kísérd el őt hegedűszóval a hova majd megy, de ezt ha meg nem teszed, úgy nem tanácslom, hogy sokat erre a házam körül járj.

— Ugy ám, tekintetes urám, de ném tudok ám tebbet égy nótánál.

— No melyiket tudod?

— Tudjá tekintetes urám ást a fráncsia mársot. (Vala pedig ezen fránczia márs a: „már siess hazádba vissza vert seregem. Tudom a muzsikális t. olvasók azt fogják mondani, mért nem tettem ez indulót hangjegyekre. Én a zenéhez nem értek; egyébiránt hej de sokaknak szeretném én ezt az indulót huzni. Így fejezem ki magam, mert a huzó hangszerekhez nagyobb hajlamot érek magamban, mint a fuvókhoz.)

A cigány elfogadta önkénytelen az ajánlatot, mint mi bizonyos kölcsönt. Elment köpenye alá rejtett hegedűjével, s a mint N. ur a házból kijött, rákezdi a cigány a nótát. Hogy melyiket, ughyszem könnyű lesz eltalálni. N. ur nem tudá e megtiszteltetés okát, s az irtozatosan kellemes hangokra csak nyult a zsebébe s adott neki néhány garast, a cigány alig ért rá eltenni, csak hogy folytathassa darabját, s erősen ismétli ratatata stb. N. ur megfordul, s mondja, hogy elég lesz már, s menjen Isten nevében, különben az üstökébe kapaszkodik.

— Nem márádok el a tekintetes úrtól, mond a cigány, ha menyúrságba vagy pokolba megy is tekintetes urám, odá is utáná megyek.

N. ur csak ment, de az öreg új magyar sem tágitott. N. ur a dolgot komolyabban vevé, s köveket szedte föl, hogy a művészt megdobjálja.

— Ha ágyon dob is a tekintetes úr, én el nem márádok, mond a cigány.

N. ur most már látta, hogy nincs menekvés más-ként, futásnak eredt; a cigány sarkantyuba kapta magát, s a kapott parancsot hiven teljesítte. N. ur midőn elért a helyre, hol látogatását teendő volt, az ajtót maga után bezárá, s csak itt menekülhetett meg a zenésztől. Zenészünk is fujta ki magát a fárasztó munka után, s ment a diurnumért, mit meg is kapott kötelesege teljesítéseért.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Bokréta

olyan 100 hazugságból, a mit az Augsburger Allgemeine egy félévi folyama alatt csupán magyar dolgokról kiadott. 1861.

33. Asbothot denunciálja, hogy Magyarországon forradalmi hadserget organisált.

34. Egy obsitos katonát egy pandúrhadnagy száz botig veretett vallatás közben.

35. Mart. 4-iki számában az egriekre ráfogja, hogy — *tótok*.

36. Mart. 7-iki számában azt állítja, hogy az osztrák örökös tartományoknak joguk van Magyarországtól azt is követelni, a mit a magyar nemzet 1848-ik évig *nem fizetett*.

37. Ugyanazon szám szerint a zsidóknak megtiltatott Magyarországon a magyar ruha viselése.

38. Mart. 8-iki számában azt mondja, hogy egy bizonyos Török (nagyon bizonyos, husz évig volt alispán Arad megyében) úgy lehetett csak aradi polgármesterré, hogy pártja, (persze magyar ultrák) a *Maros jegét elindították* a választás napján, s így az ellenfél választói a tulsó partról nem jöhettek át.

39. Mart. 9. A magyar urak sietnek az adót fizetni, de azon könyörögnek az adóhivatalban, hogy ezt ne mondják senkinek.

40. Mart. 14. Magyarország passivitása nem más, mint hadizenet a dynastiának.

41. Mart. 26. A király elébb meg fog koronáztatni és azután nyitja meg az országgyűlést.

42. Mart. 28. Azt mondja, hogy a mi a magyar közjogbul megmaradt, azt egy quartlapra le lehetne írni.

43. Ugyanott e szavakkal tiszteli meg a magyar liberalismust: középkori intézmények, korhadó törvénykezés, zsidók és parasztok botozása, ököljoggal választás, roszul fizetett, tudatlan bírák, czéhkénysémmi adó a nemességen, elnyomása a többi nemzetiségnek, nemesek basáskodása, stb. mind ez egy lélekzet alatt.

44. Mart. 30. Deák és Eötvös *komolyan* tanácskoznak a monarchia pénzügyeinek rendbehozatala felől.

45. Pest utcáin nem bátorságos járnai a rablóbandák miatt. (Mellesleg mondva. Szép compliment a még akkor virágzó policziának).

46. A tárnokmester már hordatja fel Budán a koronázási király-halmot.

47. A Pest városi hatóság összefogdosatta a francia emissariusokat, kik sok pénzzel ellátva, az országgyűlés összeülését akarták megakadályozni.

48. Apr. 7. Magyarországon a vármegyék 40 ezer főre menő pandúrt fegyvereztek fel. Ki fog ezzel a hadsereggel bírhatni.

49. Külföldieknek nem engedtetik meg másképen az országgyűlési karzatokra beléphetni, mint ha attilát vesznek magukra.

(Folytatása következik.)

É s z.

Mit, hát közöttünk nem volt intelligencia? nem volt-e ész? mond a J . . . városi választó. — Sőt igen, színész, gyógyszerész, kertész, tehenész, volt a válasz.

M á s o l a t.

Pränumérations-Schein. Szt. Endrén.

Tekint. P . . . P. fősolgabiró Úr hat 3 fl — kr. OEW. vorausbezahlt für 3 péld. Alkotm. Naptár 861. Glazer, páty és Zsámbék urak számára. Pest am ³/_{IV}. 861.

Julius Müller's
Buchhandlung.

Alázatos petitio.

Alulirtt, azon oknál fogva, miszerint neki is olyan jó szerb hangzásu neve van, idején találja az országgyűlést felszólítani, hogy neki és számos fajrokonainak külön területet adni méltóztassék, különösen óhajtván e célra az országban mindenütt levő számos *országutakat alánkvettetni*.

sok millió rokona nevében
Kavics.

= Azelőtt nagy szerencsének tartották, ha a jég-eső esővel jött vegyest; most már örvendeni fognak, ha csupa tömött jégeső esik, csak hogy adó-executióval ne jőjön vegyest.*)

= Kecskeméten élt hajdanában egy gazdag földmives; Zakal uram, ki közönséges irástudatlan „felvidéki magyar“ emberből gazdag urrá nőtte ki magát, s az érdemeiért táblabiróvá is kineveztetett, s így tekintetes ur lett. Fiát már tudományos emberré nevelte; ez szokta aztán neki a pénzt kérő urak leveleit felolvasni. Első kérdése mindig az volt az öregnek a felolvasandó levélre: „irta e nekem *tekintetes úr?*“ Ha úgy volt, rendén volt minden, nem válogatta a hypothecát. De ha az volt a felelet, hogy biz ez csak per „nemzetes uram“ köszöntött be, akkor Zakal uram földhöz csapta a levelet, s megmondta, hogy mit ad neki pénz helyett?

*) Egy honti gazda leveléből.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok.

Azt akarjátok, hogy haragudjunk? — Már most csak azért sem!

— — Hallatlan eset! Még maga Ő Felsőge ellen is katonai executió ment! Hát ez így történt. Tekintetes Nyitra vármegye declarálta, hogy a ki a törvénytelen adót megfizeti, az hazaáruló. Ő Felsőge Nyitramegye uradalmainak kezelői nem akarván e terhes vádnak még csak árnyékát is felséges urukra vetve látni; a törvénytelen adót szintén nem fizették be; következése az lett, hogy ez urodalmat is katonai megszállás színhelyévé tették. Különben ez nem új dolog. A bécsi kormány nagyobb pusztításokat, s ha még csak a szénát etetné föl a lovakkal! (A lovak ellen tán szabad még írni? ezek nem hínak párbajra).

— — Félig meddig még is csak czélt értünk hát. (Hogy hogy?) Azért gyültünk össze, hogy majd az országgyűlésből **koronázás** lesz: aztán lett belőle **Koronini**.

— — De még is jól van felosztva: az olaszoknak magyar parancsnok jutott, a magyaroknak pedig olasz; ezt nevezhetni „testvériség“nek. „Ekvális divízió non turbát fráterez.“ (Mit tesz ez magyarul?) Egy lovas divízió nem zavarja szét a frátereket.

— — Északamerikában a status ellen lázadt rab-szolgotartó államok leküzdésére magyar légio alakult, ugyanakkor pedig az északamerikai statusok ügynöke Bécsben Magyarország ellen nyilatkozott. Ez is szép constellatio.

— — Egy német röpirat jelent meg, melyben Napoleonnak megjövendölik, hogy december 8-án egy

megmérgezett almától fog meghalni. Jó lesz Napoleonnak megérteni a viczet, a mi nem olyan fejtetőre esett, mint a milyennek látszik: az *Éris almájáról* van szó; — attól már sokan meghaltak!

— — (Miben halt meg a szultán?) Rákban. (Furcsa, hogy e nagy urakat többnyire a *rák* viszi el: a volt nápolyi királyt is). Minek barátokoznak vele?

— — A felső házban azon tanakodnak, hogy ki hol üljön? Az még csak hagyján, mikor az emberre rá határozzák, hogy „hol“ üljön? de nagyobb baj az, ha azt is hozzá teszik, hogy „meddig“ üljön?

— — Mutatvány a bécsi alkotmányos életből.

Elnök. Meine Herren! *Halt!* Még egy napiparancs van itt a felső háztól. Hallották, nem hallották? *Jó. Richt euch!* Most szavazni fogunk. *Links schau!* Ide vigyázz, *schlagt an hoch! Feuer!* Nagyon jól van. Kimondom a majoritást. Az ülés be van rekesztve. *Halb rex, halb linx, marssch!*

— — (S mit szól kend mindezekhez?) A mondó vagyok, hogy ha a képviselőház eddigelé olyan állatnak a szive volt, melynek két kamarája van, legyen már ezentul *halszivvé*, mert annak csak egy kamarája van.

— — Különös az, hogy a katonai vezényszók közt ezt a szót „*indulj!*“ a német vette a francziától (*marche!*); ezt pedig hogy „*megállj!*“ a francia vette a némettől (*halt!*)

— — Micsoda mindenféle bajaik vannak velünk a német journalistáknak. Most meg már azért veszekeszenek, hogy Deák Ferencz minek szivarozik az előcsarnokban, a míg a teremben tanácskoznak? Sonst habens keine Schmerzen?

— — Bécsi lapok dicsekesznek vele, hogy a katonai exekuczió útján már 10 millió forintot sikerült behajtani Magyarországon. (Hol van hát az a sok pénz?) Male parta male dilabuntur.

— — (Kezdik a szerkesztőket tetteleges argumentumokkal kapacitálni! mint Györben és Kassán.) Azt mondom én erre, hogy nem is kell a katonát bántani azért, a mik itt történnek nálunk! mert ő csak eszköz, teszi azt, a mi neki parancsolva van; de forduljon a közvélemény azok ellen, a kik őt ily visszaélésekre használják. Hiszen azok egészen czélt érnének akkor, ha mi az ő katonáikkal mentül előbb istenesen összevesznénk. Mi pedig emlékünke hozzuk azt a mesét, a mikor egy gazda és egy szolga úgy szegődtek egymáshoz, hogy a melyik a másikat *előbb meg tudja haragítani*, az a haragját bevallónak a *hátából szíjat hasít*. Ne a mi hátunk legyen az!

Uj előfizetés. A t. közönség nagyobb kényelme tekintetéből a rendes évharmados előfizetéstől eltérve, uj előfizetést nyitunk az Üstökös f. évi jul.—dec. folyamára **3 ft. 15 krral** uj pénzben.